

Tongerense heide en wisselse veen

Excursieverslag

Zaterdag 3 februari 2024 hebben we de Tongerense berg bedwongen, de heide doorkruist en het vlonderpad door het veen belopen. We waren daarbij niet alleen, aan het eind van de ochtend waren het fietsers en renners en in het begin van de middag vele wandelaars die, net als wij, kwamen genieten van dit mooie gebied. We hadden de luxe van 4 excursieleiders, zodat we ons opgesplitst hebben in vier groepjes. De route had de vorm van een 8, zodat elke groep in een andere richting vertrok. En dan is het altijd spannend wanneer je de andere groepen tegenkomt en wie welke vogels gezien heeft. Maar ook; komen we wel ongeveer gelijk terug en hoeven de eersten niet uren te wachten op de laatsten, voordat er weer naar huis gereden kan worden....?

De lucht was bewolkt, maar het bleef gelukkig droog. En soms brak de zon even door de wolken. Op zo'n moment liepen we juist over de heide met aan de rand een rijtje berken. Tegen een achtergrond van een donker naaldbos, lichtte de witte stammen prachtig op in de zonneschijn. We speurden alle boompjes op de heide af, maar helaas geen klapekster. Een buizerd en een kraai in de verte, dat was het. Gedurende de gehele wandeling door het bos, hoorden we een pimpelmees zingen. Het leek wel of we door één vasthoudende pimpel achtervolgd werden. Het zullen vast vele verschillende exemplaren geweest zijn, maar ze lijken nogal op elkaar. Voor pimpelmezen hoeven we natuurlijk niet een uur te rijden, die zien we thuis ook op de voederplank. Veel leuker was de groep goudhaantjes die we boven in de dennen ontdekten. Gezien de gemiddelde leeftijd van de excursiegangers kan niet iedereen het goudhaantjesgeluid nog horen vanwege de hoge frequentie. Zien lukte ons wel, goed zien is vers twee, want dit kleinste vogeltje van ons land zit geen moment stil. In de winter zijn de leuke waarnemingen doorgaans de groepjes vogels die rondtrekken en plotsklaps neerstrijken in het veld of in een boom. Deze keer waren dat de grasmussen (veld) en de sijsjes (boom). Ook erg aardig waren de twee middelste bonte spechten welke een beetje zaten te donderjagen. Maar bovenal waren ze daarbij goed te zien.

We dronken koffie op een bankje midden in het wisselse veen. Het was een prachtige plek met uitzicht op drie grauwe ganzen en een blauwe reiger, terwijl in het riet de winterkoning ratelde.

In de laatste bocht van onze rondwandeling weerklonk een geluid dat geen van ons herkende. Dat was ook niet zo vreemd, want bij bos, veen en heide denk je niet meteen aan de wintertaling. En dat is ook geen bekende zangvogel, integendeel, het is een eend. Hier bracht de vogelgeluidenapp Merlin uitkomst. En ook TopoGPS was behulpzaam, want daarop konden we zien dat achter die bosjes daar een plas was en daar voelen eenden zich tenslotte thuis.

Bij het naderen van de parkeerplaats kwamen de eerste excursiegenoten ons al per auto tegemoet, op weg naar huis. Er stonden op de parkeerplaats ook nog enkele passagiers klaar om in te stappen en zo konden we ongeveer gelijk de terugweg aanvaarden.

Behalve dan de groep onder leiding van Adri. In tegenstelling tot ieder die ik sprak was het voor Adri niet de eerste keer dat hij in dit prachtige gebied kwam, integendeel, hij had voor ons de route uitgestippeld. Daarom neem ik aan dat hij niet verdwaald is en niet veel later ook de parkeerplaats bereikt heeft.

Groet,
Frank